

Un país d'un altre segle

written by Luis Javier Ruiz | 13 d'abril de 2020

A hores d'ara de la crisi sanitària mundial que estem vivint, la població espanyola, a més de confinada i amb les seves rutines diàries totalment trastocades també es troba sorpresa, espantada i atordida.

'Sorpresa' per l'expansió d'una malaltia que "a priori" ens van fer creure lleu, sense importància i fàcilment controlable.

'Espantada' per les greus conseqüències que està provocant en forma de milers d'infectats i morts principalment, però també pel fosc futur que defineix: més recessió econòmica, més precarietat laboral i més pèrdua de poder adquisitiu.

I 'atordida' pel ball de xifres, dades i estadístiques que diàriament rep. Són moltíssims els errors que en aquest país s'han comès i es continuen cometent en la gestió de la pandèmia. Fruit de la falta de previsió i la ineptitud del govern.

Malgrat això, continua traient pit i proclamant la unitat. "Espanya és un gran país i junts vencerem". I entre aquesta confusió de xifres, decrets i restriccions de "posar i treure" solament el personal sanitari i els investigadors ens transmeten admiració i sensatesa. I treballar en les condicions que ho fan (amb un govern alterós, superb i irresponsable) és encara més mèrit.

La situació actual ha agafat per sorpresa a governs i ciutadans. Primer l'est asiàtic amb l'epicentre a la Xina. Per al món occidental, inicialment, el brot de Covid-19 quedava lluny, tal com va ocórrer anteriorment amb la SARS (2003) o la MERS (2012). Però quan va depassar fronteres i va introduir-se a Itàlia la qüestió va començar a preocupar. La còmoda complaença europea es va transformar en inquietud. I la

inquietud en temor. I la paraula "pandèmia" va transformar aquest temor en emergència.

El que és realment transcendental de l'expansió d'aquest nou brot no ha estat essencialment el mateix virus. No negarem la gran mortaldat d'aquesta malaltia, actualment molt superior a les altres dues anteriors, però el gran problema té més a veure amb la manca de preparació davant la seva aparició. El veritablement greu és la imprevisió i desconcert generat, traduït, pel que veiem, en una feble presa de mesures. Com ocorre amb el canvi climàtic (més catastròfic en víctimes), dirigents i polítics han mirat cap a un altre costat. Pocs països aposten per una consideració del tema d'acord amb el seu perill i encara menys amb la possibilitat d'una hipotètica epidèmia a escala mundial.

En moltíssimes ocasions s'ha postulat que aquesta possibilitat era certa, real. Però de poc ha servit si els estudis i prediccions no es prenen de debò, o existeixen massa interessos per no fer cas, com passa amb la qüestió climàtica.

I ara ens trobem acorralats. A més de bloquejats. La idea d'una plaga provocada planeja en l'horitzó, però poc importa en aquest moment. El veritablement greu és la logística desenvolupada i l'exasperant lentitud a combatre-la i minimitzar-la.

Un percentatge alt d'infeccions i morts s'hauria pogut evitar amb una adequada preparació i reacció davant la pandèmia. Però la sorpresa no ha estat fruit de l'atzar sinó bàsicament d'un menyspreu per part de la classe política (i els seus "pseudo" comitès científics) dels riscos que comporta la tan anomenada globalització. Aquesta revolució humana no afecta exclusivament la tecnologia. És també física, tangible. L'aparició de brots epidèmics puntuals ens demostra que ja ningú està fora de perill en el confort de casa seva. Hem arribat a un punt de no retorn. Perquè la falta de previsió i preparació ens portarà a un canvi futur de costums i percepcions. I és així com tornem a l'inici de tot. No hem

acceptat el que ja tenim damunt i Espanya és un exemple clar de navegació sense brúixola ni criteri. Un govern sobrepassat per la crisi però prepotent malgrat tot, provocant que la població se senti confusa i vulnerable.

Els convido a una senzilla lectura d'unes dades per a poder comprovar la realitat d'Espanya en el món. Entre tanta informació i dades rebudes hem de valorar exclusivament aquelles que fan referència a les ràtios de l'expansió de la malaltia, és a dir, a la relació entre quantitat de casos per milió d'habitants. És el valor més objectiu i neutral quan es comparen les xifres entre països. Perquè comparar les xifres lineals d'infectats i defuncions no serveix si no es té en compte la població de cada país.

I fent un simple recompte d'aquestes dades (a data 8 d'Abril) comprovarem les excel·lències del nostre govern i la seva gestió del problema. Descartem països amb poblacions minúscules en el context mundial (menys del milió d'habitants) atès que ens donen estadístiques errònies.

I tenim que:

- Espanya és el país del món amb més casos per milió d'habitants.
- Espanya és el país del món amb més defuncions per milió d'habitants.
- Espanya ocupa el lloc 39è mundial en tests fets per milió d'habitants.

Tres ràpides dades que han de mirar-se des de Madrid per a baixar l'ego i suficiència i posar-se a treballar per les vides de les persones sense perdre més temps en jactàncies patriòtiques o demostracions militars.